5 Νοεμβρίου 2013



Η προσφορά του Αγίου Όρους είναι γνωστή, πλούσια, διάφορη και μεγάλη. Εμείς εδώ ταπεινά και απλά θα θίξουμε μερικές μόνο πτυχές της.

Κατά την τουρκοκρατία το Άγιον Όρος αποτέλεσε κέντρο ενισχύσεως των καταδυναστευομένων. Η ίδρυση της Αθωνιάδος Ακαδημίας, στα μέσα του 18ου αιώνος, μ' επιφανείς διδασκάλους όπως τον Ευγένιο Βούλγαρη,Αθανάσιο Πάριο, Νεόφυτο Καυσοκαλυβίτη και λοιπούς, και μαθητές όπως τον ιερομάρτυρα κι εθναπόστολο Κοσμά τον Αιτωλό, που ίδρυσε πολλά σχολεία κι εμψύχωσε τους Χριστιανούς στην πατρώα πίστη τους, Ρήγα Φεραίο τον εθνομάρτυρα και άλλους. Κατά την περίοδο αυτή ορισμένοι που αλλαξοπίστησαν πήγαιναν σ' έμπειρους πνευματικούς στο Άγιον Όρος και κατόπιν εξομολογήσεως, κατηχήσεως και μετανοίας μετέβαιναν και μαρτυρούσαν «για του Χριστού την πίστη την αγία». Οι άθλοι των ηρωικών Νεομαρτύρων, κατά τους ιστορικούς, αποτέλεσαν την καλύτερη διδασκαλία και σωφρονισμό, για όσους δείλιαζαν στις απειλές των

Οθωμανών κι απαρνούνταν την ορθόδοξη πίστη. Περίπου πενήντα Νεομάρτυρες γαλουχήθηκαν πνευματικά στο Άγιον Όρος.

Η γλώσσα και η θρησκεία αναμφισβήτητα αποτελούν τα πόδια ενός έθνους. Το Άγιον Όρος σε όλη του την ιστορία αγωνίστηκε με πολλούς τρόπους για να μη κουτσουρευτούν. Ο απανταχού Ελληνισμός διατηρώντας ακμαία και ζωντανή τη γλώσσα και τη θρησκεία του θα διατηρηθεί ακμαίος και ζωντανός. Ο μεγάλος βυζαντινολόγος κι ένθερμος φιλοαθωνίτης Στήβεν Ράνσιμαν γράφει: «Οι Έλληνες έχουν μια κληρονομιά για την οποία μπορούν να αισθάνονται υπερήφανοι. μια κληρονομιά που δεν πρέπει να χαθεί μέσα στις εναλλασσόμενες υλικές καταστάσεις. Στους σκοτεινότερους αιώνες της Ελληνικής Ιστορίας η Εκκλησία ήταν εκείνη η οποία, παρόλες τις πολλές δυσκολίες, τις πολλές απογοητεύσεις και αυτές ακόμη τις ταπεινώσεις, μπόρεσε όχι μόνο να προσφέρει πνευματική ανακούφιση, αλλά και να συντηρήσει και διατηρήσει τις παραδόσεις του Ελληνισμού. Οι μοντερνιστές έχουν συχνά υποτιμήσει τον ρόλο της…».

Τον 18ο αιώνα παρατηρείται στο Άγιον Όρος μια σημαντική αναγέννηση με την παρουσία αρκετών αγίων και φωτεινών μορφών, οι οποίοι με δυνατό οπλισμό την αρετή και τη σοφία, όπως του Παϊσίου Βελιτσκόφσκυ, όπου αυτός και οι πολλοί μαθητές του μεταφράζουν στα ρουμανικά και ρωσικά έργα των Ελλήνων Πατέρων, Νικοδήμου του Αγιορείτου, του πολυγραφώτατου συγγραφέα, ερμηνευτή και μεταφραστή, Μακαρίου του Νοταρά, του δραστήριου εκδότη και ταλαντούχου ιεράρχη, Αθανασίου του Παρίου, του περίφημου διδασκάλου και αντιαιρετι-κού ιεροκήρυκος. όλοι εργάζονται συστηματικά για την έκδοση ψυχωφελών βιβλίων προς ενίσχυση του λαού. Έτσι δημιουργούν ένα υγιή και πραγματικό διαφωτισμό στα λαϊκά στρώματα, που διψούσαν για τέτοια πνευματική τροφή, αντίθετα με τον διαφωτισμό του Κοραή, που είχε περισσότερο ευρωπαϊκά πρότυπα και όχι την ελληνορθόδοξη παράδοση. Οι κοροϊδευτικά ονομαζόμενοι Κολλυβάδες δεν έμεναν σε μια στείρα ωραιολογία και παρελθοντολογία αλλά αντλώντας διδάγματα, από τη ζωηφόρο παράδοση, μιλούσαν για το παρόν και το μέλλον ενός λαού με ιερές ρίζες.

Στην υπερχιλιόχρονη ιστορία του Αγίου Όρους αναδείχθηκαν περισσότεροι από 300 επώνυμοι άγιοι, για τους οποίους από ετών ετοιμάζουμε τόμο, οι οποίοι απλά δεν εργάσθηκαν για την ατομική τους σωτηρία και την εξασφάλιση της βασιλείας των ουρανών, αλλά έγραψαν, δίδαξαν, βοήθησαν αναγκεμένους, ίδρυσαν μονές, έκτισαν εκκλησίες και σχολεία, έγιναν μητροπολίτες και πατριάρχες κι επηρέασαν πολλούς στο αγαθό, δίκαιο και τίμιο.

Ο όσιος Αθανάσιος ο Αθωνίτης ακολούθησε με τις προσευχές του τον αυτοκράτορα Νικηφόρο Φωκά στις νικηφόρες μάχες του στην Κρήτη κι εργάσθηκε

ιεραποστολικά στην Κύπρο. Ο όσιος Ευθύμιος βοήθησε πνευματικά την πατρίδα του Ιβηρία, τη σημερινή Γεωργία, με σπουδαία μεταφραστικά έργα. Ο άγιος Σάββας ο Νεμάνια επέστρεψε στην πατρίδα του τη Σερβία από τη μονή Χιλανδαρίου κι έγινε πρώτος αρχιεπίσκοπος των Σέρβων με λαμπρό έργο. Οι Σέρβοι τη μονή Χιλανδαρίου του Αγίου Όρους θεωρούν κοιτίδα του πολιτισμού τους. Το σημαντικό έργο του αγίου Γρηγορίου του Παλαμά αποτέλεσε σταθμό στην ορθόδοξη θεολογία. Υπήρξε σπουδαίος συγγραφέας και δραστήριος, ικανός και πολύτιμος μητροπολίτης Θεσσαλονίκης. Ο άγιος Φιλόθεος ο Κόκκινος από ηγούμενος της Μεγίστης Λαύρας έγινε Οικουμενικός Πατριάρχης και ανέπτυξε πλούσια ιεραποστολή και ποιμαντική δράση. Ο άγιος Αθανάσιος ο Μετεωρίτης από αγιορείτης ασκητής έγινε ο κτίτορας της πρώτης μεγάλης μονής στα Μετέωρα και ιδρυτής της δεύτερης μετά το Άγιον Όρος μοναχοπολιτείας της Ελλάδος, η οποία προσέφερε πολλά στη Θεσσαλία. Ο άγιος Νήφων από τη μονή Διονυσίου έγινε Οικουμενικός Πατριάρχης και κατόπιν φωτιστής της Ρουμανίας κατά την εκεί παραμονή του και δράση του. Ο άγιος Μάξιμος ο Γραικός, με τη μεγάλη μόρφωση που είχε, από τη μονή Βατοπεδίου εστάλη στη Ρωσία για τη συστηματική μεταφραστική εργασία εκκλησιαστικών βιβλίων και την αναμόρφωση του εκκλησιαστικού βίου. Δυστυχώς το τέλος του ήλθε στη φυλακή από δεινούς συκοφάντες του, που ενοχλούνταν από την πνευματική εργασία του. Ο άγιος Διονύσιος ο εν Ολύμπω από τις μονές Καρακάλλου και Φιλοθέου, όπου έζησε ασκητικά, μετέβη κηρύττοντας στη Μακεδονία και Θεσσαλία και ίδρυσε μονές, που κατά την τουρκοκρατία ήταν καταφύγιο των καταδυναστευομένων. Ο άγιος Γεράσιμος ο εν Κεφαλληνία από τις σκήτες της Καψάλας και της Αγίας Άννας μετέβη στα Ιεροσόλυμα και τα νησιά και κατέληξε στην Κεφαλλονιά, όπου ίδρυσε μονή και ως θαυματουργός άγιος είναι προστάτης του νησιού. Τελευταίος της μεγάλης σειράς των εξελθόντων του Αγίου Όρους προς βοήθεια του λαού είναι ο άγιος Σάββας της Καλύμνου, που εκοιμήθη το 1948 και είναι και αυτός προστάτης και φύλακας του ωραίου αυτού νησιού των Δωδεκανήσων.

Οι Άγιοι τα χαρίσματα δεν τα φύλαξαν υπερήφανα για τον εαυτό τους, αλλά τα πρόσφεραν απλόχερα σε όσους ζητούσαν και είχαν ανάγκη. Όπως μερικοί χαίρονται μόνο όταν παίρνουν, εκείνοι χαίρονταν να δίνουν. Όμως για να δώσουν και να βοηθήσουν επιτυχώς τους άλλους, είχαν βοηθήσει καλά πρώτα τον εαυτό τους, στην αγιορείτικη σχολή της ησυχίας επί πολλά έτη, κι έτσι είχαν φθά-σει σε μέτρα αυτογνωσίας, αδελφογνωσίας και θεογνωσίας. Ένας δάσκαλος, αν δεν έχει διδαχθεί σωστά και καλά δεν μπορεί να διδάξει αποδοτικά κι αν το κάνει θ’ αποτύχει. Ο σύγχρονος άνθρωπος συχνά γνωρίζει πολλά και μερικές φορές αγνοεί τον εαυτό του, έτσι ταλαιπωρείται έχοντας απαιτήσεις.

Το έργο των μοναχών που έμειναν μόνιμα στο Άγιον Όρος, και μερικοί δεν εξήλθαν

ποτέ από αυτό, δεν σημαίνει ότι ήταν αφιλάνθρωπο κι ενδιαφέρονταν εγωιστικά μόνο για τη σωτηρία του εαυτού τους, δίχως καμιά προσφορά στον κόσμο. Μοναχός σημαίνει μόνος, αλλά όχι απομονωμένος και μισάνθρωπος. Είναι μόνος και σιωπηλός, γιατί ζητά την κοινωνία και την κουβέντα με τον Θεό. Το κύριο έργο των μοναχών και η μεγαλύτερη προσφορά στην Εκκλησία και στον κόσμο είναι δια της προσευχής. Ένα έργο που δεν φαίνεται, δεν φαντάζει και δεν διαφημίζεται, αλλά που δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει και δεν έχει αποτελέσματα. Αν πιστεύουμε στον Χριστό και στους λόγους Του στο Ευαγγέλιο, η καλύτερη επικοινωνία μαζί Του είναι δια της προσευχής. Αυτή η προσευχή των ταπεινών μοναχών βοηθά τον κόσμο κι επιμηκύνει το έλεος του Παναγάθου Θεού επ' αυτού. Οι μοναχοί, όπως είπαν, κατά κάποιον τρόπο, είναι οι επαγγελματίες προσευχόμενοι. Προσεύχονται και για εκείνους που δεν προσεύχονται ή δεν μπορούν ή δεν θέλουν. Στις καθημερινές θείες Λειτουργίες στο Άγιον Όρος μνημονεύονται χιλιάδες ονόματα ζώντων και κεκοιμημένων. Όπως είπε ένας άγιος, ο κόσμος θα εκλείψει όταν σταματήσει η προσευχή στον κόσμο. Θεωρείται από μερικούς η προσευχή κάτι το δύσκολο και πολύ βαρύ κι όμως είναι κάτι το πολύ ωραίο, εύκολο κι ευχάριστο, όταν γίνεται με αγάπη κι ανοιχτή καρδιά κι όχι συνηθισμένος τύπος κι υποχρεωτικό καθήκον, όπως μιλά το παιδάκι στη μητέρα του.

Υπάρχει όμως και το ορατό έργο της προσφοράς του Αγίου Όρους. Στον ανατολικό ορθόδοξο Μοναχισμό γεννήθηκαν και ανα-πτύχθηκαν οι λεγόμενες ιερές τέχνες. βυζαντινή αγιογραφία, ψηφιδογραφία, μουσική, υμνογραφία, ξυλογλυπτική, κεντητική, αργυροχρυσοχοΐα και λοιπές. Στο Άγιον Όρος διατηρήθηκαν με ζήλο κι αυξήθηκαν με προσοχή οι τέχνες αυτές. Σήμερα έχουμε 20.000 περίπου βυζαντινές εικόνες, καμωμένες περίτεχνα με τα μυστικά της θεσπέσιας βυζαντινής τεχνοτροπίας, αλλά και με προσευχή, νηστεία και κατάνυξη. Μεταξύ αυτών έχουμε και θαυματουργικές εικόνες, που μοναχοί και λαϊκοί προσκυνητές τις τιμούν ιδιαίτερα, κυρίως της Θεοτόκου, όπως του Άξιον Εστί του ναού του Πρωτάτου, ενώπιον της οποίας τον 10ο αιώνα πρωτοψάλθηκε ο γνωστός θεομητορικός ύμνος από τον αρχάγγελο Γαβριήλ. Επίσης της Οικονόμισσας στη Μεγίστη Λαύρα, της Βηματάρισσας στη Βατοπεδίου, της Πορταΐτισσας στην Ιβήρων, της Τριχερούσας στη Χιλανδαρίου, του Ακαθίστου στη Διονυσίου, της Γοργοϋπηκόου στη Δοχειαρίου και άλλες. Στο Άγιον Όρος έχουμε 120 τετραγωνικά χιλιόμετρα τοιχογραφίες από τους καλύτερους εκπροσώπους των βυζαντινών τεχνοτροπιών, όπως του Πανσελήνου στο Πρωτάτο, της Μακεδονικής Σχολής, τον 13ο αιώνα, του Θεοφάνη στις μονές Μεγίστης Λαύρας και Σταυρονικήτα, τον 16ο αιώνα, και του Τζώρτζη στη Διονυσίου. Η βυζαντινή τέχνη των ιερών εικόνων συνεχίζεται και σήμερα και πολλοί πιστοί θεωρούν ευλογία για το σπίτι τους μια τέτοια εικόνα. Οι βυζαντινές εικόνες έχουν μια εξαίσια πνευματικότητα και χάρη και εικονίζουν όχι ρεαλιστικά, όπως η δυτική αναγεννησιακή τέχνη, τη θεωμένη φύση του ανθρώπου. Γράφει ο

φιλοαγιορείτης αγιογράφος και συγγραφέας μακαριστός από ετών Φώτης Κόντογλου: «Τί μυστήριο και κατάνυξη έχουν οι εικόνες που έκαναν μερικοί αγράμματοι και απλοί βυζαντινοί αγιογράφοι, αλλά και όλα τα έργα που είναι καμωμένα κατά τη βυζαντινή παράδοση: εκκλησίες, μοναστήρια, κελλιά, ύμνοι, ψαλμωδίες, λόγοι, ευλογίες, χαιρετισμοί, χειρόγραφα, άμφια, κεντήματα, σκαλιστά ξύλα, μανουάλια. Όλα εκφράζουν, με διάφορα μέσα, μία και την ίδια εσωτερική ουσία. Απ' όλα ευωδιάζει, σαν σμύρνα και σαν αλόη η ελληνορθόδοξη πνευματικότητα».

Στο Άγιον Όρος φυλάγονται στα σκευοφυλάκια περισσότερα από 20.000 πολύτιμα καλλιγραφημένα χειρόγραφα από τον 5ο μέχρι τον 20ο αιώνα. Από αυτά 2200 είναι με καταπληκτικές έγχρωμες μικρογραφίες (μινιατούρες). Δείγματα υψηλής τέχνης αργυροχρυσοχοΐας είναι δισκοπότηρα, εξαπτέρυγα και σταυροί, με αφιερωματικές επιγραφές βυζαντινών αυτοκρατόρων, κανδήλια, κηροπήγια και λειψανοθήκες. Τα τίμια λείψανα μαζί με τις εικόνες αποτελούν τον πολυτιμότερο θησαυρό του Αγίου Όρους. Μεταξύ αυτών διακρίνονται περίτεχνοι σταυροί, που περιέχουν τίμιο ξύλο, το μεγαλύτερο τεμάχιο σώζεται στη μονή Ξηροποτάμου, όπου υπάρχει και η τρύπα από τα καρφιά της σταυρώσεως του Κυρίου. Τα τίμια δώρα, που προσέφεραν οι τρεις μάγοι στον νεογέννητο Χριστό, χρυσός, λίβανος και σμύρνα, στη μονή του Αγίου Παύλου. Η ζώνη της Θεοτόκου στη μονή Βατοπεδίου. Το δεξί χέρι του Τιμίου Προδρόμου στη μονή Διονυσίου. Το χέρι της αγίας Μαρίας της Μαγδαληνής της Μυροφόρου στη μονή της Σίμωνος Πέτρας και πολλά άλλα, που αποτελούν τη μεγαλύτερη συλλογή τιμίων λειψάνων στον κόσμο. Αρκετά από αυτά έχουν ιδιαίτερη ευωδία και χάρη και θαυματουργούν στους με θερμή πίστη προσκυνούντας αυτά. Δείγματα λεπτής ξυλογλυπτικής τέχνης είναι σταυροί μικρών διαστάσεων με πολυπρόσωπες παραστάσεις από το Δωδεκάορτο των δεσποτικών εορτών, που κατασκευάζονται ακόμη και σήμερα από υπομονετικούς ασκητές, τέμπλα επίσης με πολλές παραστάσεις, όπως της μονής Κουτλουμουσίου, το οποίο κατασκεύασαν δύο μοναχοί εργαζόμενοι επί πολλά χρόνια, αναλόγια, στασίδια, εικονοστάσια, δεσποτικοί θρόνοι και λοιπά.

Επίσης ιδιαίτερα αξιόλογα είναι κεντημένα άμφια, με παραστάσεις και μορφές αγίων, και καλύμματα για τις λατρευτικές ανάγκες, που φυλάγονται με προσοχή και ευλάβεια, όπως αρχιτεκτονήματα που προκαλούν την έκπληξη, γλυπτά που προκαλούν τον θαυμασμό και κατασκευές από μπρούντζο και σίδερο, που εντυπωσιάζουν για την έμπνευση των υπομονετικών κατασκευαστών τους.

Η βυζαντινή μουσική αναπτύ-χθηκε ιδιαίτερα στο Άγιον Όρος και διατηρήθηκε πιστά για την απαράμιλλη πνευματικότητά της και την ανύψωση της λατρείας. Στις πλούσιες αγιορειτικές βιβλιοθήκες σώζονται πολλά μουσικά χειρόγραφα. Η

πλουσιώτερη συλλογή μουσικών χειρογράφων βρίσκεται στη μονή Ιβήρων. Οι συλλογές αυτές αποτελούνται από συνθέσεις και γραφές καλλιγράφων Αγιορειτών επωνύμων και ανωνύμων και είναι μεγάλης αξίας. Στην ησυχία του Αγίου Όρους αναπτύχθηκε και η υμνογραφία. Από τους τελευταίους γνωστούς υμνογράφους ήταν ο Γέρων Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης, ο οποίος σύνθεσε περίπου 2.500 ακολουθίες.

Όλα αυτά είναι μία αρκετά πολύτιμη παραγωγή και πλούσια προσφορά στον πολιτισμό. Το Ά-γιον Όρος δεν είναι ασφαλώς ένα απολιθωμένο μουσείο του παρελθόντος του «ένδοξου βυζαντινισμού», που λέγει ο ποιητής. Είναι ένα ζωντανό μνημείο του υπερχιλιόχρονου βυζαντινού πολιτισμού. Τ’ αντικείμενα αυτά, τα ιερά κειμήλια, δεν είναι απλώς εκθέματα στις προσθήκες των μοναστηριακών σκευοφυλακίων, αλλά χρησιμοποιούμενα στις λειτουργικές ανάγκες κατά τις εορτές και πανηγύρεις, φυλάγονται ασφαλώς καταγεγραμμένα και συντηρούμενα. Αξίζει εδώ να αναφέρουμε τους σοφούς λόγους του πατρός Γεωργίου Φλωρόφσκυ: «Δεν αξίζει και αρκεί να κρατήσωμεν την βυζαντινήν λειτουργίαν, να αναστηλώσωμεν την βυζαντινήν εικονογραφίαν και την βυζαντινήν μουσικήν ή να εφαρμόσωμεν τους βυζαντινούς τύπους της προσευχής και ησυχίας. Πρέπει να αναδράμωμεν εις αυτάς ταύτας τας ρίζας της πα-τροπαραδότου ημών ευσεβείας και να επαναφέρωμεν το πατερικόν φρόνημα. Άλλως κινδυνεύομεν να πάθωμεν εσωτερικήν διάσπασιν μεταξύ των πατροπαραδότων τύπων της ευσεβείας και των ξένων προς την παράδοσιν τρόπων της σκέψεως».

Το Άγιον Όρος διατηρεί προσεκτικά την παράδοσή του, αλλά δεν μένει βαυκαλιζόμενο στις δάφνες του παρελθόντος. Παράδοση είναι ότι το ζωντανό μεταφέρεται από γενεά σε γενεά. Η παράδοση αυτή διατηρήθηκε γιατί είναι ζωντανή, φυλάχθηκε με θυσίες και περιέχει βαθύ νόημα. Η γνώση των διδαγμάτων της παραδόσεως μας βοηθά στην αντιμετώπιση του παρόντος και του μέλλοντος. Μια στείρα και φανατική παραδοσιοπληξία δεν έχει νόημα και αξία. Τότε κανείς μένει στο γράμμα του νόμου και αφήνει την καθαρή ουσία.

Το Άγιον Όρος συνεχίζει και σήμερα τη φιλόθεη, φιλάγια και φιλάνθρωπη πορεία του. Διατηρεί ακμαίο το ασκητικό και ησυχαστικό πνεύμα, με τη ζωή της λατρείας και της προσευχής. Οι μοναχοί καθημερινά βρίσκονται «όρ-θρου βαθέος» στο ναό, για το μεσονυκτικό, τον Όρθρο, τις Ώρες, την Παράκληση και τη Θ. Λειτουργία, που τελείται καθημερινά σε όλες τις μονές. Το απόγευμα γίνεται ο Εσπερινός και λίγο πριν τη δύση το Απόδειπνο και οι Χαιρετισμοί της Παναγίας. Στο κελλί του και στο διακόνημά του συνεχίζει σιωπηλά ο μοναχός τη ζωή της προσευχής.

Η φιλοξενία παρέχεται δωρεάν, και οι προσκυνητές δεν έχουν τη δυνατότητα

απλώς της συμμετοχής τους στις κατανυκτικές ακολουθίες και του θαυμασμού των αρχιτεκτονημάτων και κειμηλίων, αλλά και της συζητήσεως και λύσεως αποριών προς ψυχική ωφέλεια από γνώστες Γέροντες, της εξομολογήσεως από έμπειρο πνευματικό και της λήψεως αποφάσεων. Νέοι ομολογούν ότι ένα προσκύνημά τους στο Άγιον Όρος αποτελεί σταθμό της ζωής τους ή η συνάντηση μ' ένα φωτισμένο Γέροντα τους έκανε ν' αλλάξει σημαντικά η ζωή τους, λησμονώντας τα ναρκωτικά και μισώντας την αμαρτία.

Ορισμένοι των μοναχών, οι έχοντες τη δυνατότητα και την ευλογία, γιατί ο μοναχός δεν κάνει από μόνος του κάτι, αν δεν συμβουλευτεί και υπακούσει κάπου, εξέρχονται, κατόπιν προσκλήσεως μητροπόλεως, πανεπιστημίων και συλλόγων, από το Άγιον Όρος προς εξομολόγηση πιστών, κηρύγματα και ομιλίες. Άλλοι συγγράφουν βιβλία, κυρίως πνευματικού περιεχομένου, και τα τελευταία έτη έχουν εκδοθεί αρκετά καλά έργα, επιστολογραφούν, τυπώνουν κασέτες με ψαλμωδίες και ομιλίες.

Όπως η Εκκλησία έτσι και το Άγιον Όρος αυτή την προσφορά του δεν θέλει εύκολα να τη διατυμπανίζει και δημοσιεύει, προσδοκώντας τον έπαινο, για ό,τι καλό, από τον Θεό και όχι από τους ανθρώπους. Όμως αυτή η μυστική προσφορά συνεχίζεται και υπάρχει. Όταν ένας μοναχός ακούει πως ένας νέος μετά την επίσκεψή του στο Άγιον Όρος βρίσκει νόημα και σκοπό στη ζωή του κι ενώ σκεφτόταν την αυτοκτονία, όπως ήταν απελπισμένος από τα προβλήματα, εργάζεται και προοδεύει και ευτυχεί, κι ενώ σκεφτόταν το διαζύγιο, επανασυνδέεται και είναι χαρούμενος, κι ενώ η ασθένεια τον έχει καταβάλει, υπομένει κι εμπιστεύεται τον Θεό, τότε ο μοναχός αληθινά χαίρεται κι εγκάρδια ευχαριστεί τον Θεό, που ο ταπεινός μόχθος των λόγων και της προσευχής του δεν πήγε χαμένος.

Το Άγιον Όρος θεωρείται και είναι ένας μοναδικός τόπος που μυστικά συνεχίζει να προσφέρει στους διψασμένους αναζητητές την αλήθεια. Ικανοποιεί απαιτητικά πνεύματα κι έτσι εξηγείται η σημερινή άνθισή του. Οι 1800 μοναχοί του προέρχονται απ' όλο τον κόσμο και είναι οι μισοί ηλικίας 20-40 ετών και με καλή πανεπιστημιακή μόρφωση, όχι μόνο των θεωρητικών επιστημών αλλά και των θετικών.

Ταπεινά νομίζουμε πως με τη βοήθεια του Θεού και της Θεοτόκου το Άγιον Όρος, προστατευόμενο από όλους μας, έχει μέλλον και το μέλλον θα το χρειασθεί περισσότερο, όσο ο άνθρωπος θα γίνεται πιο ανήσυχος, ανειρήνευτος, αγχώδης και κουρασμένος, θ' αναζητά αυτές τις ορθόδοξες εστίες προς αναψυχή και παρηγορία.

Ειπώθηκε πως το Άγιον Όρος κυρίως είναι αυτό που δεν φαίνεται. Έτσι θεωρώ πως αυτό το αθέατο όρος είναι δύσκολο πολύ να μεταφερθεί, και να φανερωθεί η αξία

του και η προσφορά του.

Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης
ΠΗΓΗ: “ΘΕΟΔΡΟΜΙΑ”
ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΔΙΔΑΧΗΣ
ΤΕΥΧΟΣ 8 · ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ – ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2000
Πηγές: .**impantokratoros**.gr– agioritikesmnimes.blogspot.gr